

KORKUD

Güray Sert

Bölüm 2

1534 Mekke

Herkes gibi Hasan da bu mevsimin seyahate çıkmak için uygun bir dönem olmadığını biliyordu. Yine de gitmek zorundaydı. Son hazırlıkları yaptığı sırada odanın kapısında bekleyen oğlu ve karısıyla göz göze gelmemek için işi ağırdan alıyor, bu iki ciğerparesinin buldukları o noktadan hiç bir şekilde ayrılmayacaklarını biliyor olsa da veda anına hazırlanmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Yol uzundu, heybesine ve çantasına son kez göz gezdirip unuttuğu bir şey olup olmadığına baktı. Şehrin ileri gelenlerinden tüccar Abdullah'tan 400 akçeye satın aldığı atı yüklemiş, evin dış bahçe kapısına bağlamıştı. Oğlu bu atı ilk gördüğünde pek sevinmiş, babasının ayaklarının arasına dolana dolana sevinçle koşuşturmuş, yaşı pek bir küçük olduğundan annesinin endişeli bakışlarını fark edemedi babasına teşekkür mahiyetinde sıkı sıkı sarılmıştı. Kadıncağz ise bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş, zaten zar zor geçindikleri bu dönemde at satın alan kocasının yaptığına bir anlam verememişti. Kocasını haddizatında bir mestçi idi ve şimdiye dek hiç ata ihtiyaçları olmamıştı. Müşteriler onu bulur, bazen bir tüccar gelip yüklü bir sipariş verir, o da mestleri imal edip satar, bu şekilde geçinir giderlerdi. Mekke'de bilinen bir esnaftı. Zamanında işleri de iyiydi ama son zamanlarda pek sipariş gelmez olmuştu. Durum böyleyken kadın, zenginlerin bile eşeğe binmek zorunda kaldıkları bu dönemde, kocasının at satın almasını pek mantıklı bulmuyordu. Aslına bakılırsa Hasan için de pek mantıklı bir alışveriş değildi bu. Son günlerde devlet erkânı tarafından görevlendirilen ulaklar yüzünden değil at, eşek fiyatları bile pahalalmıştı. Ulaklar istedikleri yerde bedavadan yiyip içip konaklayabildikleri gibi yorgun atlarını değiştirebiliyor, hatta yanlarına yedek at alıp gittikleri bile oluyordu. Haber iletmekle görevli bu adamlar bazen hadlerini o kadar aşıyorlardı ki, etrafa hakaretler savurarak meydanlarda dolaşabiliyorlardı. Bundan bir kaç ay kadar önce Bergos'ta ahali ile ulaklar arasındaki arbedeyi, 6 - 7 yardımcı ile seyahat eden ulakların edepsizliklerini, halkın elinde ki hayvanları zorla almaya kalkmalarını, Bergos ekâbirinden bir kaç kişi tarafından dövüldüklerini, İstanbul'a dönen ulakların bu durumu Pargalı İbrahim Paşa'ya şikâyet ettiğini ve Paşa'nın da olaylara karışan Bergoslulardan iki tanesini astırdığını herkes biliyordu. Hatta bu olayın detayını Mekke'ye kadar getiren de defterdar tarafından başka bir iş için görevlendirilmiş bir başka ulaktı. O ulak, iki vakit arasını oturmuş dinlenerek geçiren bir kaç insancığın karşısına dikilmiş, buyur edilen yere oturma tenezzülünü bile göstermeden, kasıla kasıla bu olayı anlatmış, hatta bazı ulakların buldukları kasabadaki kadınları dövmeye kadar giden hareketlerini çok matah bir işmiş gibi ahalinin dikkat-i nazarına sunmuştu. Kendisinin ise o kadar ileriye gidecek kadar densiz olmadığını, bu yüzden şanslı olduklarını da ayrıca ifade etmişti. Bergos olayından sonra Paşa'nın bile ulaklardan yana olan tavrı sonucunda, bu ulak zulmünden kurtulamayacaklarını anlayan halk ise ne zaman bir ulak ile karşılaşsalar, masallardaki koca dev karşısındaki insanların umutsuzluk ve çaresizliğiyle, kendilerinden istenen ne ise veriyor, ağırlıyor, onu hoş tutmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlardı. Durum böyleyken, memlekette at kıtlığı çekilmeye başlamış, eskiden 130 akçeye satılan eşekler bile 300 akçeye satılır olmuştu. Hasan da bunu bildiğinden, Abdullah ile pazarlık yapmaya dahi kalkmadı. Öyle ya da böyle yola çıkacaktı ve bir ata ihtiyacı vardı. Kapının eşğinde halen beklemekte olan kadın, Hasan'ın heybe içerisinde amaçsızca aranan elini bileğinden kavradı. Hasan için beklenen an gelmişti; yüzleşme anı, veda anı. Gidilen yolun geri dönüşü olmayabileceğini, dönse de geride

biraktıklarını ne şekilde bulacağını meçhul olduğunu o kadar iyi biliyordu ki, bunu bir kere de karısından duymak ona çok zor gelecekti. Fakat hiç de öyle olmadı. Adamın elini göğsünün üstüne koyan kadın, hiç bir şey söylemedi. Sadece Hasan'ın gözlerinin içine baktı. Gitmek zorunda olduğunu anladığını, bu konuda diyebileceği bir sözü olmadığını, çok mühim bir hadise olmasa onları geride bırakıp gitmeyeceğini, geri döneceği günü hasretle bekleyeceğini söyledi. Hem de ağzından tek kelime dökülmeden söyledi tüm bunları. Hasan, tekrardan heybesine doğru dönerek, "Oğluma iyi bak" diyebildi sadece. Bir hızla kapıya dönüp, ata doğru yürümeye başlayacaktı ki, oğlunu gördü. Bir diğer ciğerparesi... Çocuğun ağzından endişe dolu bir "baba" sözcüğü çıktı. Kulaklarında çınlayan bu kelime, Hasan'ı o kadar hüznü bir ana götürdü ki, oturup ağlamamak için zor tuttu kendini. Daha bir hafta önce aynı kelimeyi aynı endişe ile kendisi sarf etmişti. Herkesi etrafına toplamış, vasiyetini anlattıktan sonra Hasan haricindekileri dışarı çıkartmış ve Bursa'ya götürülecek bir emanet olduğunu ve bunu sadece kendisinin götürebileceğini söyledikten sonra kelime-i şahadet getirerek gözlerini yuman o mübareğin ardından dökülmüştü o endişe, şefkat, saygı ve hüznü dolu kelime. Şimdi kapıda durmuş ona, o anı anımsatan çocuğunun yanına gidip bu yolculuğa çıkış nedeni olan olayı anlatmanın bir manası olmadığını biliyordu. Sadece eğilip öptü çocuğu yanaklarından. "Annene göz kulak ol. E mi?" diyebildi. Son kez karısına dönüp, kadının bütün gece uğraşarak hazırladığı azıkları aldı ve bu vakur adam rolünü daha fazla uzatmayarak kadına sıkı sıkı sarıldı. Hiç bir zaman böyle anları gözleri kuru atlatılabildiği olmamıştı zaten. Genelde ailede bu görev karısına düşüyordu. Başlarına gelen tüm vahim olaylar sonrasında adam perişan olurken kadın ise o sağlam duruşuyla binayı ayakta tutan kilit taşı gibi ailenin toparlayıcısı oluyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Giden Hasan, kalan kadın olmasına rağmen veda konuşmasını kadın yaptı. Az önce bakışlarıyla anlattığını, şimdi kelimelere döktü. "Hasan" dedi. "Gözümde ki nur, yüreğimde ki dert, içimi ürperten esinti, sen ki beni baş üstünde tutan, üstüme titreyen adamsın. Bugün gidiyorum diyorsan elbet vardır bir sebebi. Benden hiçbir şeyi sakınmadığını ve gizlemediğini bilmiyor olsam bu sırlarla dolu yolculuğu bu denli saklamanın ardında bir mana arardım ancak biliyorum ki yabancı gözlerin nazarından, kuşkulu düşüncelerin odağında bu denli uzak tutulmaya çalışılan şey ne ise mutlaka bu meşakkatli savunmaya degecek bir şeydir. Şimdi emanetini götür. Tez vakitte geri gel. Allah yardımcın olsun" diyerek bitirdi sözlerini. Kendisinin yapması gereken konuşmayı karısının üzerine bırakan Hasan, gözleri yaşlı dinledi karısını. Bir noktaya takılı kalmıştı. "Emanetini götür" demişti kadın. Nereden biliyordu bir emanet olduğunu ve bunu götürmek üzere yola çıktığını. Kendisi ve merhum mübarekten başka kimse bilmiyordu hadiseyi. Gece uykumda mı sayıkladım acaba dedi ama hiç âdeti değildi böyle şeyler. Kadınısı bir içgüdü herhalde diye düşündü. Belki de yanlış duymuştu, belki de "Allah'a emanet ol" demişti kadın ama bir kaç gündür herkesten gizlediği bu emanet içine o kadar işlemişti ki, öyle duyduğunu sanmıştı. Şimdi bunun üstünde durmanın zamanı değildi. Kadını omuzlarından tutup son kez öptü. Kadın da kocasının gözlerine şefkatle baktı ve başka hiç bir şey söylemedi. Söylenmesi gereken her şeyi söylemişti. Bundan gayrı bir söze lüzum yoktu. Fazladan tek bir kelime dahi etmediği gibi, iki gece önce gördüğü rüyadan huzursuz olup uyanığından, yanında Hasan'ı göremediğinden, bahçeden gelen tıkırtılara doğru kulak kesildiğinden, sonra bahçe kapısında duran gölgeyi gözlediğinden, atın koşumlarının yanında duran Hasan'ı fark ettiğinden, atın hamutundaki gizli bir bölmeye el kadar bir paket sıkıştırdığını gördüğünden de bahsetmedi. Bir başka kadın olsa şüphelenebilirdi ama o, herhangi bir kadın değil, tüm ahali tarafından sevilen, dürüstlük emsali, Hasan'ın karısıydı.

Şefkatle birbirlerine sarılan çift, nemli gözlerle ayrıldılar. Hasan, atına bindi. Önce ağır ağır, ardından bu yavaşlığın kendisini durduracağından, hatta geri döndüreceğinden korkarak hızlıca uzaklaştı. Geriye dönüp bakarsa gidemeyeceğini o kadar iyi biliyordu ki; bu yüzden bir kere bile dönüp bakmadı. Muhtemelen annesine çekmiş olan çocuk da babasını çok sevmesine ve bu ayrılışa çok üzülmesine karşın hiç bir acizlik göstermemiş, babasının ardından koşmamış, ayaklarına sarılıp “gitme” diye ağlamamıştı. Ufukta giderek küçülen ve sonunda gözden kaybolan Hasan’ın ardından her ikisi de “Allah seni bize bağışlasın” diye dua ettiler. Hasan da bu duayı duymuş gibi içinde birden uyanan ferahlamayla birlikte uzun yolculuğuna başlamış oldu. Nereye giderse gitsin, karısının ve oğlunun duaları sayesinde korunacağını, o duaların ona yolda gözcü olacağını biliyordu. Bilmediği bir şey vardı ki; bu yolculukta onu tek gözleyen ailesinin duaları değildi. Bir çift göz daha haftalar sürecekti bu yolculukta onun üzerinde ve gizemli bir nefes de bir adım arkasında olacaktı. Hasan bunları bilmeden yoluna devam etti.